

[C. F. Sørensen.]

„Deri ligger vel en Erkendelse af, at det ikke alt sammen bør gennemføres, naar man kommer til at danne Regering.“ Det er en Tilføjelse, som det ærede Medlem ikke har Lov til at komme med, hvis han da vil bevare den Anseelse, han hidtil har nydt paa Rigsdagen som et loyalt Medlem af Landstinget. Noget saadant, som det ærede Medlem vilde lægge mig i Munden, sagde jeg jo ikke. I Henhold til det stenografiske Referat udtalte jeg:

„Hvorfor er dette Program da ikke med i dette Forslag? Fordi et Program fremsætter man som Opposition, og saa følger man, hvad vi Socialdemokrater ogsaa har gjort, det rigtige i det, som den store norske Diger Bjørnstjerne Bjørnson har sagt: „Hvad du evner, kast av i det nærmeste Krav.““
Jeg føjede til:

„For os staaer vort Program klart og lysende. Paa Rigsdagen, som ansvarlig Regering og ansvarlige Politikere, følger vi Bjørnsons Ord, naar han siger: „Hvad du evner, kast av i det nærmeste Krav.““
Jeg tror, at den Politik, Socialdemokratiet har ført, er Udtryk for, at vi i enhver Situation har forsøgt efter Evne, med det Flertal, der i disse Aar har raadet i det høje Landsting, at tilrettelægge en Lovgivning saaledes, at vi ud fra vore Forudsætninger kunde faa det mest mulige ud af den.

Jeg henstiller til det ærede Medlem at tage disse mine Bemærkninger til Efterretning; jeg tror saa, at det ærede Medlem med sin sædvanlige Loyalitet vil erkende, at han har gjort mig Uret.

Lange: Jeg takker den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, fordi han ved at citere sine Udtalelser fra i Gaar bekræftede Rigtigheden af, hvad jeg udtalte, for det var i Virkeligheden det, han gjorde. Ingen kunde være i Tvivl om, at da jeg sagde, at det ærede Medlem havde fremsat, hvorledes man skabte et socialdemokratisk Program: at man lavede det, naar man var i Opposition, saa var det den Del af min Udtalelse, der indeholdt en Skildring af, hvad det ærede Medlem havde sagt. Det, jeg føjede til, var — det staaer vel klart for enhver — den Slutning, jeg maatte drage, en Slutning, som jeg synes, enhver, der vil drage en logisk Slutning af det ærede Medlems Udtalelse, maa drage. Naar man henviser til, at Grunden til, at man ikke har visse Punkter i sit Program med i det foreliggende Forslag, er den, at

et Program er noget, man laver som Opposition, maa man have Lov til at slutte, at Forholdet er et andet, naar man danner Regering. Jeg kan saaledes ikke se, at det ærede Medlem har noget som helst at beklage sig over; jeg kan, som jeg nys bemærkede, kun se, at det ærede Medlem ved sit Citat har bekræftet Rigtigheden af min Udlægning af hans Udtalelse.

Den højtærede fungerende Statsminister udtalte, at i det, der blev fremsat i Gaar af Venstres Ordfører og de Konservatives Ordfører, fandtes ingen reelle Indvendinger mod Forslaget, der var ingen saglige Argumenter imod det. Ja, det kan man nu se forskelligt paa; jeg har naturligvis den Opfattelse, at jeg havde saglige Argumenter mod Forslaget i det, jeg fremførte. Men det skal jeg nu ikke komme dybere ind paa her. Jeg vil blot sige, at den højtærede Finansminister ved denne Indledning til sin Tale maatte vække Forventninger om, at vi nu fik et Indlæg, hvori der var virkelig saglige Argumenter for Forslaget, det vigtige Forslag, der i Øjeblikket behandles her i Tinget. Men det maatte blive en Skuffelse; der fandtes nemlig ingen saglig Argumentation for Forslaget i de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte. Hovedparten af disse Udtalelser — om de forskellige Situationer, hvor man ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til Mindretallet — var lidt for gennemskuelig. Der er dog ingen, som vil sammenligne dette, at 1 Stemme over Halvdelen af Folketingets Medlemmer skulde have diktatorisk Myndighed, med den Situation, hvor 3 Partier af begge Rigsdagens Ting slutter sig sammen, og hvis den højtærede Minister vil mene, at han ved at fremdrage disse forskellige Situationer, hvor 3 Partier har været enige om et Forslag, havde slaet al Argumentation for, at der skulde være en vis Beskyttelse for Mindretallet, bort, er den højtærede Minister kommen noget let deraf. Og jeg vil gerne bede den højtærede Finansminister om at forklare, af hvilken Grund man i Fagforeningerne i vigtige Spørgsmaal har den Bestemmelse, at der skal være to Trediedele eller tre Fjerdedele Majoritet, for at et Forslag kan betragtes som vedtaget. Er det ikke for at beskytte Mindretallet? Er det ikke for at undgaa, at et lille Flertal skal komme til at misbruge sin Stilling over for Mindretallets Opfattelser, som ogsaa kan være berettigede? Jeg kan ikke opfatte det anderledes. Men hvis den højtærede Finansministers Betragtninger over, hvad det be-